

Λησιμόνησε να πάρη άνθο.

Ταρά θα της κόρη της Σμαραγδής να στείλη ν' αγοράσίη από τον κρητό της γειτόνισσας; Κ' έχει γουστό να του τη φτιάσει μοναχή με χρυσιάσσια... Κατάλασσε να άλλους λόγους... Μπορεί να κληθή σήμερα ο άνθος! Ακόμα είναι η εποχή της ημέρας, ότι είναι για την εκκλησιά το λιβάν... Μαγειρεύω χωρίς άνθο... Επιστρέφεται αυτό; ...Πάσχα χωρίς κιαλίτες; Λαμπρή χωρίς ανάστια... Ανάστια χωρίς άνθο...!

Πρέπει να την ειδοποιήση...
'Αλλοίμονο τί θα γινή...
Κ' έσχαση ο Στέργιος για να στείλη κιανένα από τα παιδιόνα που κανοναρχούσαν...

—Πήρνας γρήγορα να πής στη Σμαραγδή...
'Αλλά έδειξη την στιγμή ένα κίμα κόμον τον παρσανός.
Μέσα σε άμια χροιά, άκτινοβολούσε από το πλήθος των λαϊτών, σε χαριώσανους ήζους κωδωνών και σημάντρων, ψαλιούς και δούραστια, μέσα σε πλήθος φαιτώνων και λαμφοφορεμένων, σε σένερα λιβανωτόν, σε κροτίους βαφέλιον και πολύχρωμα σένερα βεγγαλιών, σε άντρες και τρεμπιάτα ποτών, όπου έτρώμαζαν και βήγαν από τις φουρές τους, έβγαυε η είκόν της 'Αναστάσεως, έν λιτανεία περιφορεμένη σ' όλο το χωριό...

**Χριστός ανέστη εκ νεκρών
θανάτω, θάνατον πατήρας...**

Ήα παράθερα θέα στους δρόμους φαινά.

Όσοι νοκοζαρέ; άπόκειναν στα σπίτια τους, για να παρασκευάσουν το Πασχαλιό τραπέζι, προβάλλανε από τα όλάνογχα παράθερα, τα στολιμένα με κεριά, κι έσπαρκοπιόντουσαν κ' ελάβανίζαν και μαδούσαν άπάντο στη ποιητή λουλούδια.

—Μηρόμητι μου, Κύριε...
Καί η ποιητή προγορούσε με τους έπιχορσους σταυρούς και τα λάβαρα κηιά, ως άφαιμαβός του άγιοθού λαίτη του πονηρού, ως νική του Χριστιανισμού, ως δόξα κατά του θανάτου της ζωής...

**'Ανάστη Χριστός
και καταπλιτόκοσιν δαίμονες...**

Καί το πλήθος βούσκεν από πίσω:
—Κύριε έλέησον... Κύριε έλέησον... Κύριε έλέησον...

Ή έφαινε μαζί με τους παπάδες και τους ψάλτες:
**Χριστός 'Ανάστη εκ νεκρών
θανάτω, θάνατον πατήρας!**

'Αξίωμα, να, άπάντο στο παράθερο κ' η Σμαραγδή, κελονοικονομιά, καθάγη η άνασκονομικήνη από τις δουλειές. Κρατάει τη λακτάδα της κ' αΐτη, και λιβανίζει τη ποιητή κ' ένα πηλιό λιβανιστήρι.

Την είδε ο Γουόζος,
—Τόν άνθο...!

Ήθελε να της πη, να το φωνάξη, να μάζερη, άν ήταν δυνατόν, όλη τη βοήη του κόμον και της λιτανείας, να τη σηματοποιήσε σε μία μοναχή κρηγιή, που ν' άκουσθή έως άπάντο, στον ούρανό, άν ήταν δυνατόν.
—Πρόσεξε μη δέν βάλεις στη μαγειρούσα άνθο...
Πετάζουν στη γειτόνισσα κ' αγοράσει κιαλίτσ.

'Αλλά πός να το κατορθώση αυτό; Ή Σμαραγδή—άχ, μοσέ Ίσπανοδή— ήταν κηιά, και αυτός ήταν άσχορκομένος να φάλη με κανονισμένη θέσι και βήμα άποσώτο στην ποιητή.

Τι να κάνει... Τι να κάνει; Μά ο Γουόζος θα το βοήη και θα άσθενθή κ' αυτός Λαμπρή, όπως τη θέλει.

Καθώς έφτασε λοιπόν κάτω από το παράθερο, χωρίς να διακοπή όλόκληρα την ψαλιωδιά, γήρισε άπάντο κατά τη γυναικα του και της είπε φάλλοντες δυνατούτερα:

—...και σαιενθήρισαν τα θεμέλια της γής! Σμαραγδή, με τρία μάστα άνθο...!

—...και σαιενθήρισαν τα θεμέλια της γής! Σμαραγδή, με τρία μάστα άνθο...!

Καί η ποιητή έξελκοσώθησε μεγαλοσπετός το δόσιο της...
ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Άντε, συνήθος, πός η γυναικός δέν έχουν φιλενάδες. Αυτό σημαίνει άπλοσύτητα πός είναι έξυπνότερες από ημάς! (Ντιβορονού)

—Όταν έζωμσε λάθει με άσβαρά άπόλαμα, οι τελευταίοι στούς όποιους τη λέμε, είναι οι καλύτεροι φίλοι μας... από το φρόβο μίμωζε ημάς ζάνον ν' αλλάζουμε γνώμη.

(Α. Γενού)

—Τιά τους άνθρώπους που δέν έχουν να μένα να το οσταποδοούν; Ένα δώρο δέν άξίζει παρά μόνον άν... ζοστιζει άσπυρά.

(Αλ. Δομαζ, τιά)

—Υπόσχεται κανείς πολλά για ν' άποφύγη να κάνει και τα λίγα που του ζητούν. (Βοσβενάγχι)

—Υπόζουν άνθρώποι που δέν συγχωρούν το ότι δέν έχεις την άνάγκη τους. (Σ. Λέ Φρεσινέ)

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

Η ΠΕΘΕΡΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Παροιμίες, ήθη και έθιμα. Ή πεθερά στούς άγριούς της 'Αφρικής. Σωστός άποδισερμπικός τράγος. Τι γίνεται μετάν γάμο. Μακράν της πεθεράς. Ούτε να την άντιπροσούν. Τα βράσανα του πεθερού. Πεθερές που βυσιζάνετα στούς θεούς!... 'Αλλέκοτες κι' έξοφρενικές συνήθειες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ή κατακαρφή κατά της πεθεράς είναι γενική σε όλους σχεδόν τους λαούς της γής. Οι κάτοικοι των περισσότερών χωρών έχουν σηματοποιή τη χειρότερη ιδέα για την πεθερά και την εφορνούσαν άγριώς, ιδίως στις παροιμίες τους:

Οι Γαίλοι λένε: **'Πεθερά και νύφη, χαλαζι και βροχή.**

Οι Τούρκοι: **'Η πεθερά κ' η νύφη μόνο ζωγραφιστές ταιριάζονται.**

Οι Ίσπανοί: **'Όταν ήμουν νύφη, δέν είχα καλή πεθερά, και τώρα ποιήγα πεθερά δέν έχω καλή νύφη.**

Οι Γερμανοί: **'Πεθερά, διαβόλου γέννα.** — **Τρία πράγματα δέν συμφωνούν ποτέ μεσ' ένα σπίτι: Δυό πετεινοί, γάτα και ποικιός, νύφη και πεθερά.**

Στις φάρες της 'Αφρικής και ιδίως στούς Κάφρους, έπιζαυετι άνεκάνη μεγάλη έθλοσώθημε μεταξή του γαμπρού και της πεθεράς.

Στούς θωαζομένους Ούζονζόνια άπαγορεύετα στο γαμπρό να κωτιάζη κατά πρόσωπο την πεθερά, της όποιος ούδέποτε προέβη το όνομα και την άποφύγει με κάθε τρόπο, γιατί θεωρείται επικίνδυνο και άνίερο πλάσμα.

Επίσης στη Γαβόν της 'Αφρικής ο γαμπρός που θα παραστήση την πεθερά του ή θα της μιλήση, τιμωρείται με βιαιότατο πρόστιμο.

Στο Βουά ο γαμπρός και τα πεθερά του ζών έντελώς χωριστά και άπαγορεύετα στον παύτο να πληρώση με ούσώδηστε τρόπο την πεθερά του.

Οι θωαζοί Βόρως, μετά το γάμο τους, άποφύγουν να συναντήσουν την πεθερά τους.

Στούς 'Αβσού ο γαμπρός παραλάμβανη άμέσως τη νύφη και τη μεταφέρει μακριά άπ' τους γονείς της, για να μη βρεθή στην άνάγκη να κωτιάζη την πεθερά του.

Στούς Σουαίθ θεωρείται μεγάλη προσήη για την πεθερά, άν από άμέλια της την ίδη ο γαμπρός. Ή νύφη δέν έχει το δικαίωμα να μιλήση με τη μητέρα της, παρά κρηιά και κατά την άουσία του σούζου της. Ή ίδια έπιζαυετι ίσζην και στην 'Αργεντινή.

Οι Ραβέθ της 'Αμερικής είχαν τη συνήθεια να θεωρούν άνθώροστος στούς θεούς τους. Έθεωρούτο δέ εντέλως άποδισερμπικός το κάτορθωμε να προσέχη ως θεοία την πεθερά του!

Στούς Άνασκονίους άπαγορεύετα στην πεθερά να ίδη το γαμπρό της και το μέτρο αυτό ίσζην για πολλά χρόνια, μετά την πανγυρία της ζωής.

Όταν όποιος είναι άπαγορευτή άνάγκη να μιλήσουν γαμπρός και πεθερά, ο γαμπρός της λέει ότι θέλει, έζοτιές της προσέμινες τις πλάτες του.

Στούς Βοστανίς επίσης άπαγορεύετα να ίδη ο γαμπρός επί όρισμένη διάστημα την πεθερά του. Αν τόχη ποτέ να την άνασώση, πρέπει ή να γρησθή από την άλλη μεριά το πρόστιμο του ή να κρησθή πίσω από κιανένα δέντρο, όποιο να περάση... ο κιανένος!

Στό Πόστ Αίνκολν της Αστράλιως, άταν η πεθερά κείη κοντά στο γαμπρό της, οι φίλοι του τον τρυπυρίζουν άμέσως, αυτός δέ ο ίδιος, για μεγαλιότερη ασφάλεια, σκεπάζει το πρόστιμο του με τα χέρια του. Ή ίδιος άπαγορευτήες διατάξεις ίσζών μετξή πολλών ήμαζών λαών και για τον πεθερό.

Στούς Άμακόβα, κ.χ., μία φράση της 'Αφρικής, η νύφη άπαγορεύετα να πληρώση τον πεθερό της, καθώς και να προσέχη τ' όνομά του.

Στούς Λαχιά, άντιθέτως, μία φράση της Βόρως, ο γαμπρός σέβεται τον πεθερό του περισσότερο άπ' τον πατέρα του και φέρετα από αυτόν εντέλως. Είχε άσχορκομένος βίος να μην προσέχη ποτέ τ' όνομά του, να μη κρηή στο ίδιο πάτο κ' αυτόν, να μην πη από το ίδιο δαξείο και να μην καθίση στην ίδια φράδα.

Στη Νότιο Σιβηρία ο πεθερός δέν έχει το δικαίωμα να πληρώση τη νύφη του, παρά με σκεπασμένο το πρόστιμο. 'Αλλά κ' αυτή άποφύγει να τον συναντήση.

Στούς Ουαίάγους του Βοσζόν Πόλου ο γαμπρός δέν βιαζόπεται να κωτιάζη την πεθερά του, παρά μόνον άφορ άποκλήση διάδοχο!

Στό Πεντισάβ των Ίνδιών, μετξή των άνιότρων τάξων ίδιους, ο πεθερός το θεωρεί προσήη το να κρησθίση ή να πη νερό στο σπίτι του γαμπρού του ή να δεχθή, όποσώδηστε άντιζιζιμένο, άπ' αυτόν.

